

NEPROZKOUANÉ ČÁSTI SVĚTA

NEPROZKOUANÝCH částí světa na naše dny zůstalo velmi málo. V jistém smyslu máme dobré vědomosti o celém světě. Mapa světa nenaznačuje žádných kontinentů anebo větších ostrovů, jejich rozloha anebo tvar jsou toliko hrubě a nepřesně udány. Bílý člověk má jisté vědomosti o národech a zvířatech v každé části světa. Avšak vědecká práce není dosud úplně skončena. Jsou rozsáhlé oblasti ve vnitru Jižní Ameriky a na velkých ostrovech Malajského archipelagu, zvláště na Nové Guineji a Borneu, kam ještě nikdy nevkročila noha bílého člověka. Avšak vědecké výpravy jsou stále v činnosti a za nedlouho budeme mít přesné vědomosti i o těchto končinách.

Tři druhy výzkumů vstupují čas od času do těchto neprozkoumaných oblastí. Jsou to dobrodružství, které pátrají v neprozkoumaných končinách po zlatě a oleji a jiných ložiskách mineralů, jejichž je třeba v našem obehodném věku, pak vědci, kteří studují květinu, zvířena, plmena oblasti tyto obývající a geografii a posléze missonářů.

Vzhledem k tomu, že mnoho dobrodružství odvažuje se vstoupit do neprozkoumaných oblastí, nemůže nikdo s určitostí ukázat na mapě světa místo, kam nikdy nevkročila noha bílého člověka. O cestách těchto dobrodružných pravidelně světu dostává se málo zpráv a často takové dobrodružné výpravy zanikají v divočinách, anž by ostatní svět o tom byl zpraven.

Některé rozsáhlé oblasti střední Asie, jež až doposud vědecky prozkoumány nebyly, má býti studována americkou expedicí, vedenou Roy Chapmanem Adresem, zoologem. Není o tom pochybnosti, že výprava tato bude mít bohatou vědeckou kořist na poli zoologickém, botanickém, geologickém a etnologickém. Před tím, že výprava tato cestovatí bude v krajinách, kam málo kdy noha bílého člověka vstoupí, jak jsou oblasti na sever od hor Himalajských, části Tibetu, Tatarské planiny a Mongolie, přece jsou ve světě ještě jiné oblasti, jež jsou ještě méně známy.

Afrika, která je často zvaná temným kontinentem, není ani tak temnou jako Jižní Amerika. Missonáři, loveci a výzkumci v Africe, zvláště Stanley, Livingston, Cecil Rhodes, Baker, Speke, Cummings a Du Chaillu, vykonalí svoji práci dobře a ani prameny Nilu a Konga nejsou dále záhadami.

Evropa je ovšem kontinentem tak dobře známým, že výzkumci stane se pouhým turistou, až vstoupí do kterékoli její části. Jsou však v Evropě jisté plmena, která musí býti v budoucnosti studována etnologicky. Také v severní Americe je pro výzkumce zcela málo tajemství. Jenom v Mexiku jsou jisté oblasti, zvláště v horách Sierra Madre, jež je nutno teprve prozkoumatí.

Avšak o krajinách a velkých ostrovech, kde jsou splavné řeky i pro nejmenší lodice, nemůže býti řečeno, že nebyly proniknuty bílým člověkem. I ve velké střední oblasti Jižní Ameriky, jež je největší "temnou" končinou, věchny větší řeky byly prozkoumány. Voda je hlavním pomocníkem výzkumců v džungli největší překážkou. Ani věčný led a sněh v oblastech u severní a jižní toly nejsou takovou překážkou výzkumci jako tropické džungle. Pouští je také značnou překážkou, ale ne tak nepřekonatelnou od té doby, kdy k výzkumům používá se aeroplán.

Tyto překážky vysvětlují zdomkovanost vědomostí bílého člověka o rovníkovém pásmu a zvláště o nitru Brazílie a nitru ostrovů Malajského archipelagu. Tyto ostrovy v skupině Holandských Východních Indů jsou nejmeně známými částmi světa za našich dnů. Jedním z hlavních přítomných výzkumců v oblastech Malajského archipelagu je Dr. Carl Lumholtz, norský výzkumec a etnolog. Dr. Lumholtz zahájil svoji

vědecké výzkumné práce studiem v džungli ve východní Austrálii v letech osmdesátých. Byl poslán z Norska pávodně, aby studoval zvířena v těchto oblastech a objevil několik nových druhů zvířete, zahrnuje v to tři druhy vačec. V té době Austrálie byla málo známým kontinentem.

Aby došli největších výsledků ve svých zoologických studiích, Dr. Lumholtz strávil celý rok v džungli s černochoy, což před tím nečinil ani jediný výzkumec. Za svého pobytu mezi černochoy počal se Dr. Lumholtz zajímat o studování domorodých plemen, o jejich legendy, zvyky, víru a ceremonie. Později rozhodl se pro studium etnologické místo zoologických, zvláště z té příčiny, že domorodá plmena východní poskytovala pro toto studium pole neobyčejně rozsáhlé.

Dr. Lumholtz právě dokončil svoji práci na ostrově Borneo, který vedle Nové Guineje je nejmeně známým z větších ostrovů Malajského archipelagu. Věnoval dva roky této studiu a podnikl několik výprav do nitra holandské části ostrova. Jeho plánem nyní je překročit Novou Guineu v její jižní části, o což až dosud nikdo jiný se nepokusil.

Dr. Lumholtz nalézá se nyní ve Spojených Státech. Právě, že je ještě mnoho zajímavého studia k vykonání na ostrovech Malajského archipelagu. Pobřeží a jistá část území při něm může se považovat za krajiny prozkoumané. Ale nitro ostrovů těchto dosud náležitě prozkoumána nebyla. Nová Guinea má bohatá ložiska uhlí a oleje a nepochybně také jiných mineralů. Má velkou hospodářskou budoucnost a Holanďané, ovládající asi dvě třetiny ostrova, mají v úmyslu všech hospodářských příležitostí náležitě využít. Vnitřní část ostrova tohoto je však pro výzkumce skutečně panenskou půdou.

Plán tohoto výzkumce o prozkoumání Nové Guineje formulován byl v roce 1914. Avšak guvernér holandské državy nebyl s to opatřit mu vojenský doprovod, ježto právě vypukla světová válka, a výzkumec není dovoleno vstoupit do nitra země bez doprovodu vzhledem k nebezpečí útku se strany domorodců. Tím plánu jeho byl oddáleny uskutečnění. Následujícího roku bylo mu však dovoleno, aby vstoupil na ostrov Borneo se šesti domorodými vojáky, jimž velel holandský poručík, a zeměměřičem, rodákem z Celebes, jiného ostrova tohoto archipelagu a fotografem. Fotografem onemocněl a Dr. Lumholtz sám zhotovil fotografie nitra.

Prozkoumání ostrova Borneo se nezdá mít valně důležitosti při pohledu na mapu, poněvadž ostrov tento je malý a málo významný vedle velkého asijského kontinentu. Skutečnosti však je, že ostrov Borneo má rozlohu 290.000 čtverečních mil, což zajisté je slušný kousek země a neměl by zůstat neznámým ve dvacátém století. Ostrov tento sám je dva a půlkrát tak veliký jako anglické souostroví.

Výprava Dr. Lumholtze vydatá se na cestu z města Bandjermasina, jež nalézá se na jižním pomezí S dvacíti osmi Malajci, vybrnými mezi pobežními obyvatelstvem, výprava postoupila k velké Barito řece, neznámější do řece ostrova. Výzkumci pokračovali v cestě podél této řeky, až ocitli se mezi padesáti anebo více plemeny Dyáků, kteří obývají nitro ostrova.

Tito Dyákové zaslouhují zvláštní zmínku, neboť jsou to lidé velice pozoruhodní. Jsou to plmena válečnická a vedou časté války mezi sebou. Jsou zároveň velice bez a užívají krátké a velice ostré dýky, kterou poraženým nepřítelům afezávají hlavy. Jinou oblibou zbraní je sumpitan, osm a více stop dlouhá roura, kterou vyfukuje se otrávený šíp. Rozvodny jsou dovoleny mezi těmito plmeny, ale je přísný trest za nevěřnost, která je ostatně hlavním zjevem. Za nevěřnost žena i muž mohou býti trestáni smrtí. Dyákové

jsou velice schopnými veslaři a dřeváři a jsou čestní, pravdomilní a lojalní.

Dr. Lumholtz přišel ve styk s dvěma velice plachými plmeny, žijícími v nitru ostrova, Panany a Bukaty. Tato kočovná plmena udržují hlavně styky jenom mezi sebou a vyhýbají se Dyákům a jiným plmenům. Je silně možné, že tyto kmkeny jsou potomky aboriginálních obyvatel Bornea. Je nutno dovědět se o nich více nežli Borneo bude možno považovat za prozkoumané. Přislušení tohoto plmene jsou tmavší pleť a mají i jiné rozličné známky od Dyáků.

De náhledu Dr. Lumholtze, Dyákové spadají na ostrov před mnoha generacemi ze svých bývalých domovů na pevnině asijské, kde byli usazení v oblastech nynější francouzské Indo-Chíny a zahnalí aboriginální obyvatelé dále do nitra ostrova. V Indo-Chíně nalézají se ještě nyní jedno plmeno, jež značně připomíná na Dyáky na ostrově Borneo.

Bukatové a Pananové stali se také loveci lebek, čemuž nepochybně se přiněli od Dyáků, avšak ponechali si mnoho ze svých starých zvyků. Nikdy nebudují pro sebe zvláštní obydlí, dávajíce přednost spánku na platformách, vyvýšených asi osm palců nad zemí, kde zabíjí se do dek. V manželských názorech jsou titi lidé ještě přísnějšími nežli Dyákové. Nevěrnost manželská se trestá úřiznutím hlavy.

Jakmile se dostal do nitra země, Dr. Lumholtz propustil své malajské průvodce, kteří působili mu mnoho nesmůl, a zjednal si Dyáky, aby provázeli jej na jeho cestě podél řek a džunglemi. Shledal všechny existující mapy naprosto nesprávnými, ale přes to byl s to pokračovati na své cestě. Od Barito odebral se k Busanzu, přítoku plněm pefeji, po němž cestování bylo neobyčejně obtížné.

Ve vnitru ostrova přišel Dr. Lumholtz na několik kamenů s nápisy, památku to po indických missonářích, kteří přišli sem asi 400 anebo 500 let po narození Krista. Tito missonáři však nečinili žádného trvalého dojmu na Dyáky. Malajci při pobřeží však přijali učení arabských missonářů, navštívivších tento ostrov a jiné v archipelagu před několika sty lety, aby šířili tu náboženství mahomedánské. Sultanaty byly tu také zřízeny a do dnešního dne udrželo se malajští sultanaty, avšak titi nejsou žádného vlivu na Dyáky, kteří spravují sami sebe pod dozorem Holanďanů.

Od řeky Busanz Dr. Lumholtz vedl svoji výpravu zpět k pobřeží krajiny podél Mahakan řeky. Před tím, že strávil ve vnitrozemí devět měsíců a cestoval více jak 1.000 mil, nemohl prozkoumatí důkladně obrovskou rozlohu ostrova. Věnoval více jak dva roky této výzkumné práci, do které pojato bylo několik dalších výprav do nitra země.

Holanďáci úředně vypravovali Dr. Lumholtzovi o zoologických a botanických divech jiných ostrovů souostroví Holandských Západních Indů. Alfred Russel Wallace, anglický přírodovědec a přítel Darwinův, strávil osm let na archipelagu, aniž byl vyčerpán přírodou. Jeden úředník vypravoval o obrovské ještěřce velikosti krokodila, jež žije na jednom z malých ostrovů. Tyto ještěřky vyspívají se i na stromy, jsou-li napadeny.

Dr. Lumholtz prohlásil, že v oblastech těchto nalézá se sta obohatství pro zoologa, botanika a etnologa. I na kontinentě australském jsou místa, kam nikdy nevkročila noha bílého člověka. Jsou to hlavně pustiny v západní části. Na východě nalézají se husté džungle, kde výzkumná práce je značně stěžována časnými dešti.

Dr. Lumholtz, akoliv za hlavní místo své činnosti považuje východní část, tak je v horách nejnižších, zvláště v pohorí Sierra, jež je prodloužením do Mexika hor Skalistých. Ve státech Jalisco, Michoacan a území Tepic, na západ od Mexiko Mésta, studoval indiánské plmena, zvláště Huicholy, které nalézají v Jalisco na horách břehem asi 5.000 stop nad hladinou mořskou. Jsou dle slov missonářů v Mexiku, kam bílí lidé, po-

kuď je známo, nikdy neprošli. Huicholové jsou příbuzní Aztékům, kteří nalézají se na východě své slávy, když Cortez vpadl do Mexika. Jejich obřady a zvyky jsou velice zajímavé. Indiáni tito mají v horách velké množství posvátných jeskyní, naplněných relikviemi. Zde pro etnologa jsou bohaté zdroje studia.

Dr. Lumholtz soudí, že bude to trvat nejméně ještě jedno století, nežli celý svět bude vědecky prozkoumán. Nejbohatším polem pro nové výzkumy v Austrálii a Nové Guineji je Austrálie a největším ostrovem na světě a nejméně známým místem na celém zeměkouli.

CESTOVÁNÍ PO EVROPĚ

Korrespondent amer. Sdruženího tisku, poslaný do Rigy k ruskopolské mírové konferenci, popisuje v zajímavém článku potíže nynějšího cestování po Evropě. Korrespondent cestoval z Krymu do Rigy a svoje dojmy z této svízelné cesty líčí následovně:

Z Krymu do Rigy nezdá se býti velký skok na mapě, ale když netrpklivý novinář vydá se na cestu, shledá, že střední Evropa je naprosto neznámým světem, hrubě předělaným Versailleskou smlouvou a zamořeným nepřátelskými armádami, obtížnými úředními, prohlázejícími průvodní listiny, a celními úředníky, kteří jsou rozestaveni v takových místech, kde mohou zadržeti všechny vlaky o 3 hodině ranní.

V Lotyšsku každý sedesátý člověk je vládním úředníkem. V nové této republice je celkem million a půl obyvatele a 25.000 z nich pracuje pro vládu. Stejná proporce nepochybně platí pro všechna ostatní nově vysezená kufata, která hledají úkrytu pod příliš roztaženými křídly matky, Ligy národů, a následkem toho cestující obehodník — zpravodaj jsou nuceni trpěti.

Vyznádaje to čtrnáct vidování a potvrzení průvodních listin, aby se člověk dostal ze Sebastopolu do Rigy, a vedle toho spoustu vládních listin, které dovolují cestujícímu, aby měl u sebe více nežli tři libry a #13 při cestování od jednoho pomezí k druhému. Když tyto nové země nemají ničeho na práci, příjmom další cestovní a vývozní regulace a tak se vynajde práce pro několik nových inspektorů a vyšetřovatelů.

Když dokončil jsem svoji práci s Wrangelovou armádou a úředníky jihorské vlády, vydal jsem se na cestu do Cařihradu, kteréhožto města je jediným střediskem, odkudž je možno cestovati do střední Evropy. Budenny, Petljura a Machno a několik jiných bolševických, protibolševických a proti všem vůdčím bojovali anebo předstírali, že bojují, na území mezi Wrangelovou severní linií a Varšavou. Cesta mohla se vykonati aeroplanem, ale většina ruských aeroplanů vyvinula v sobě sovětský temperament a odpírají pracovatí příliš mnoho hodin po sobě. Z té příčiny svěřil jsem se osvědčenému americkému torpédoborci, Taitnallu, který dopravil mne do Kustendže v Rumunsku a odtud pak do Cařihradu v čtyřiceti osmi hodinách. Byla to polůřední cesta bez regulací o průvodních listinách. Ale v Cařihradě to začalo.

V poslední době vyvstala v Evropě nová profese — získávání potvrzení na průvodní listiny. — Zjednal jsem nejspolehlivějšího odborníka v tomto novém povolání a ten mně po dvou dnech oznámil, že za pomoci doporučujících listin od admirála Bristolu a amerického konsula byl s to opatřit mně všech 11 potřebných vidování, jejichž je třeba k cestě do Berlína, až na francouzské. Byl jsem nucen jíti k francouzskému kontrolnímu úřadu osobně a čekati po pět hodin v líně se Senegaleci, Čňany, Azerbajdžani, Portugaři a příslušníky jiných národů a pronárodních levaninských nežli mně francouzská vojenská byrokracie dala dovolení k opuštění Cařihradu.

Další archy papíru byly přilpeny na moji průvodní listinu a tak jsem měl ve svém majetku jednu z nejobdivuhodnějších sbírek úředních dokumentů. Měl jsem tři řadky visů. Ta byla nutná, abych se dostal přes ústí Thracie, jež

vyřehovanou radou udělena byla Řecku. Jedno visó bylo od nejvyššího řeckého komisaře, jiné od řeckého konsula a třetí od řeckého vojenského velení. Měl jsem ještě všech spjeneckých vojenských kontrol v Bulharsku, Jugoslávii, Československu, Itálii, Rakousku a Německu. Mnohé z těchto zemí čítaly #10 za visó odvetou za to, že americký kongres stanovil poplatek #10 za americké visó.

Vlak se sotva rozejel a již jsme se ocitli na řeckých hranicích. Po třetí následující dny a noci měl jsem dostatek tělesného pohybu při otevírání a zavírání svých tlumoků a ujišťování, že nemám při sobě více nežli 100 cigaret. Pátrání po cigaretách se zdá jednou z neoblibnějších zábav na Balkáně.

V Terstu byl jsem nucen čekati po dva dny na vlak a celý ten čas jsem strávil popoháněním odborníka v opatřování potvrzení průvodních listin, neboť dostati se skrze italskou policejní kontrolu je úkolem velice obtížným. Také jsem se bavil navštívěním penězoměnců, u nichž jsem se pokoušel dostati za podivnou sbírku rublů, franků, piatrů, leů a dračen nějaké rakouské koruny.

Mezi Terstem a Berlínem bylo jenom šest různých prohlídek celními úředníky. Ve vlaku nenaléalo se žádných spacích vagonů a tak jízdy přes hranice neznamenaly pro mne žádných potíží, neboť konečně konečně člověk zvykne všemu. Pokud se týče cestovních informací, Berlín nalézá se od nového Balkánu při Baltickém moři dále nežli Zambonga. Cestovní kanceláře nevěděly, jak je možno jíti do Rigy. Většina z nich věděla, že jsem jezdit tam lodí ze Štětína a někdy také z Gdanska. Prosíhalo se také, že jezdit vlaky Litevskem, ale od té doby zase došlo k obnově války v tomto území. Někdo bojoval proti někomu jinému někde a vojenské průvodní listiny byly nepochybně nutnostmi. Kdoš pravil, že kdybych se dostal do Memelu, mohl bych snad se dostati automobilem do Libavy. Cestování na železnicích bylo velice nejjisté, neboť někdy nebylo uhlí a jenom zřídka bylo možno nahraditi je dřívím.

Avšak nezbyvalo nic jiného než zahájit cestu a počítati a možnosti překonání všech překážek. To je také vlastně jedině, co člověk může učiniti kdekoli v Evropě za dnešních dnů. A je dobře, když člověk ukryje ve svém kate dostatek peněz na vydání a kolji se nadějí, že celní úředníci je nevezmou, když na ně přijdou. V Berlíně v té době nalézalo se množství korrespondentů, kteří se pokoušeli nalézt cestu do Rigy k mírové konferenci. Zkusili různé cesty, avšak mně se podařilo předejeti je všechny, neboť vydal jsem se vlakem k pomezí Litvy.

Slinice z Memelu do Libavy vede blátivým lesem a byla neobyčejně nejjistější. Autobus byl starý a sápvý. Byl však poslední náší nadějí. Když ujeli jsme asi deset mil, vypověděl službu. Smrákalo se a většina cestujících si přála vrátiti se do Memelu. Libava byla 50 mil od nás vzdálena, ale my novináři jsme trvali na pokračování v cestě a posléze se nám podařilo přemluvití ostatních dvacet cestujících. Stroj byl opraven a pokračovalo se v cestě. O dvě hodiny později uvázl v blátě a tak byli jsme nuceni přenocoovati v lese, daleko od obytných stavení a bez potravy. Prudká bouře zhoršila situaci a zhoršením mnohých cestujících, kteří proklínali nás, Angličany, v sedmi různých jazycích.

PORCULÁNOVÉ PENÍZE

Porculánové peníze, které má v úmyslu vydati Německo, budou se nalézati v stejné kategorii jako peníze papírové, ježto budou pouhými platebními sliby, anebo jako naše centíky a pěťáky, jejichž kořová hodnota je menší nežli hodnota platební.

Porculánové peníze však mají jisté výhody nad penzi papírovými, neboť nepoškodí a nezaneostří tak snadno a jsou mnohem lehčí nežli peníze z kovu zhotovené. Nevýhodou jejich oproti papírovým penězům bude, že zaujmou více místa, a že mohou býti rozdroeny,

pudro-li na ně něco těžkého anebo se na ně stoupne. Vynález porculánových peněz není německý, neboť porculánové peníze byly v užívání v Orientě po dvě stě let a stejného materiálu bylo použito také v Anglii k výrobě peněz soukromých před více jak stoletím.

Právě se, že porculánové peníze měly vznik mezi femesinými hráči v Siamu. Původně porculánových známek užívalo se při hře jako užívané se různých koleček při hře ve Spojených Státech. Bylo zjištěno, že porculánová tato kolečka hodí se znamenitě k reprezentaci menších hodnot a tak jejich potřeba se poněmáhu šířila, až zasáhla místo drobných peněz. Tyto porculánové peníze zdají se býti mnohem výhodnějšími nežli starodávne "shinplasters", kterých používáno bylo jako pomocných peněz ve Spojených Státech. Budou-li i jiné země následovati Německa ve vydání peněz porculánových, není jisto. A. A. Hopkins o této věci píše v časopise "The Scientific American" následující:

Marka znehodnocena je do té míry, že těžko bylo by ji zhotoviti z kovu cennějšího nežli je měď anebo železo a porculán pro Německo zdá se býti znamenitým prostředkem měnným. Městské mince, jejichž používání se hlavně na pouličních drahách vzhledem k nedostatku drobných, jsou nyní v užívání v Hamburku a jiných městech. V Meissen nalézají se velké továrny na porculán a v přítomné době mají nedostatek práce. Není zcela žádných příčin, proč nemohly by býti vyráběny porculánové peníze v závodech, kde dřív vyráběly se vásy a obdivuhodné stolní přibory.

Se stanoviska zdravotnického jsou to peníze ideální, poněvadž dají se velmi snadno očistiti vodou. Vzhledem k tomu, že je třeba zvláštního strojví k jejich výrobě, je velmi obtížno je padělati. Porculánové peníze nejsou ničím novým, poněvadž dva staré anglické hrncovské závody vyráběly peníze z porculánu. Byly hotoveny ve Worcester v hodnotě jednoho a dvou šillingů. V roce 1891 pětišillingové a sedmišillingové peníze byly vyráběny v Pinxtonu. Byly tvaru oválového, ploché na straně jedné a vydaté na straně druhé, kde jejich hodnota byla vyznačena velkou číslíci. Byly nazývány "chang" penzi či penzi čínskými.

V Orientě porculánových peněz se často užívalo. Siamské porculánové peníze byly v užívání od polovice osmáctého století až do roku 1871, kdy další jejich užívání bylo zakázáno. Většina těchto porculánových peněz byla vydána v Bangkoku, většinou hracími domy. Bylo vydáno nejméně 800 druhů těchto porculánových peněz. Peníze tyto mají různé tvary, různé zbarvení a různé hodnoty. Nápisy na nich jsou v čínských jazycích, ježto většina hracích místností v Siamu byla vlastněna a řízena Čňany.

Vznik těchto porculánových peněz je velice zajímavý. Hráči v Siamu pravidelně sesedli se ke hře kolem koberece, na jehož konci seděl "bankér." Peníze, přísazované do hry, často byly házeny ze značné vzdálenosti a velmi často se odkutálely nežádoucím směrem. Aby to nevyhodilo a jehož konci seděl "bankér," peníze, přísazované do hry, často byly házeny ze značné vzdálenosti a velmi často se odkutálely nežádoucím směrem. Aby to nevyhodilo a jehož konci seděl "bankér," peníze, přísazované do hry, často byly házeny ze značné vzdálenosti a velmi často se odkutálely nežádoucím směrem.

Bolesti v zádech a kloubech.

"Trpěl jsem bolestmi v zádech a kloubech," píše p. John Laida ze Skanateles, N. Y. "Nejdříve jsem se tázal o rádu lékaře, pak osteopata a zkoušel všechny druhy medicín a linimentů, avšak bez úspěchu. Pozbyl jsem již veškeré naděje, že se kdy pozdravím, poněvadž se zdálo, že mně není pomoci. Zkoušel jsem hru. Petra Hoboko. — Tento lék nejen že zbyvil mne bolesti, ale způsobil veliké dobrodiní též mé manželce a dítčím." Zkušenosti, jako tato, založily dobré jméno tohoto osvědčeného bylinného léku. Neprodává se prostřednictvím lékařů; je dodáván přímo Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 250 P Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement